

— Джекъ, мили Джекъ, кждѣ си?

— Тукъ съмъ, обади се задавено Джекъ и се обърна къмъ оная страна, отгдѣто идѣше гласътъ.

Въ тъмнината той едвамъ позна майка си, която го търсѣше като луда съ рошави коси по тия страшни мѣста. Тамъ наблизу бѣха баща му и братята му. Всички излѣзоха да го дирятъ.

— Не мърдай, Джекъ! Здраво се дрѣжъ още малко, каза бащата и се изгуби въ тъмнината.

Слѣдъ малко се завърна съ двама рибари, които носѣха висока стѣлба. Нагласиха я добръ о скалитѣ и снеха отъ скривалището глупавия шегобиецъ.

Щомъ го снеха на земята, хвърли се въ скута на майка си и заплака жално:

„Мила мамо, прости ме! Азъ искахъ да се пошегувамъ съ тебе, но шегата ми се обърна на истинско зло, което се изсипа на моята глава. Простете ме и вие татко и мили братя! Азъ нѣма вече да правя такива глупости, защото самъ изпитахъ колко е тежко да се измѣчва човѣкъ за най-близкия си“.

Много пѣти Джекъ сънуваше какъ пада отъ скалата въ морето и тогава глупостъта му се показваше още по-голѣма.

